דרשוני כרך א — לשון האש

לשון האשאילנה מרמור

'דָּם וָאֵשׁ וְתִימְרוֹת עָשָׁן' (יואל ג, ג)

דם' היא הדממה שמתוכה מתעוררת המילה.'ואש' היא התשתית, ככתוב 'נפלו אשיותיה' (ירמיה נ, טו), עליה נבנה הדיבור.'ותימרות עשן' אלו המאמרות העולים ומציירים צורות עשויות.ולפעמים האש כבושה בתוך הפנים ואין עשן נראה ואין חזון נפרץ, ככתוב 'ופנים נזעמים לשון סתר' (משלי כה, כג). אבל דוד המלך אמר: 'חם לבי בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני' (תהלים לט, ד), שמתוך אדמומיתו של דוד מתחמם הדיבור, וכשקירות הלב לוהטים לשון האש פורצת, מפיחה הגיגיה עד תהום רבה .